

PROLOGI

Iltaa kohti tuuli yltyi. Se huojutteli ensin puunlatvoja, mutta voimistui nopeasti navakaksi. Lopuksi se repi kaiken, minkä sai käsiinsä. Pimeys oli vain puolen tunnin päässä.

Johannes laskeutui pyörän selästä kartanon parkkipaikalla ja jätti pyörän nojaamaan lyhtypylvästä vasten. Hän kiinnitti tummat hiuksensa lenkillä niskaan. Oli todellinen koiranilma. Sellainen ilma, että kukaan normaali ihminen ei lähtisi ulos lenkille.

Hän ei siis ollut normaali.

Laittaessaan pyörää lukkoon hän vilkaisi Nathalien mökille päin. Yhteen mökin ikkunoista heijastui sisällä palavan öljylampun valo, ja sisällä näkyi liikettä. Hän näki seinille piirtyvät varjot, hitaat ja välttelevät.

Aivan kuin Nathalie itse.

Nathalie oli jäänyt Johanneksen luo vähän aikaa sitten yöksi. Mutta kun hän oli herännyt aamulla, Nathalie oli jo mennyt. Sänky oli tyhjä.

Nathalie oli tosin sanonut joutuvansa heräämään aikaisin, mutta Johannes oli silti ollut pettynyt. Heillä oli ollut hieno ilta yhdessä – ja silti nainen oli lähtenyt noin vain sanaakaan sanomatta, minkäänlaista lappua jättämättä. Todennäköisesti kyse

oli tutusta läheisyyden pelosta, hän mietti lämmitellessään. Nathalie oli varmasti tuntenut itsensä haavoittuvaksi ja oli siksi halunnut paeta. Täysin mahdollinen keittiöpsykologinen selitys.

Sade oli nyt yltynyt, ja ajatus juoksulenkin jättämisestä väliin kävi yhä houkuttelevammaksi. Hän ei ollut pukeutunut sään edellyttämällä tavalla, ja hän tiesi sen. Toisaalta hän harvoin oli. Hän ei ollut ihminen, joka tutki sääennusteita, mikä taas todennäköisesti johtui siitä, että hänen äitinsä oli luonteeltaan Johanneksen täysi vastakohta. Hänellä oli oma vaatekappaleensa lämpömittarin jokaista astetta varten, oma asunsa kaikkiin tarkoituksiin. Koko Johanneksen lapsuus ja nuoruus oli ollut yhtä vaatteiden vaihtoa, jotta yksikään vesipisara tai hyytävä tuulenpuuska ei vain pääsisi vaatekerrosten läpi iholle.

Aikuisena hän huomasi toisinaan heittäytyvänsä riehakkaaksi kastuessaan tai kylmettäessään itsensä vahingossa.

Hän lähti juoksemaan polulle päin ja kääntyi oikealle, pois päin Nathalien mökiltä. Reitin yhdellä puolen kasvoi metsää, toisella puolen avautui suomalaisema, johon hän oli niin kiintynyt: sen laaja autius ja kitukasvuinen, harmaa kasvillisuus, joka tuntui vielä tavallistakin sinnikkäämmältä ja erikoisemmalta nyt, kun sade hakkasi maahan ja tuuli riepotteli kaikkea.

Hän muisti edellistalven huurrepiteiset rahkasammaleet. Näky oli ollut jotenkin ylimaallisen hauras ja viettelevä. Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa.

Yhtäkkiä paikalle oli ilmestynyt kookas hirvi kuin tyhjästä. Se oli astellut hitaasti keinahdellen jäätyneiden silmäkkeiden yli saaden ne risahtelemaan ja rasahtelemaan kuin rikki mennyt kellopeli. Nyt hän kuuli vain omien askeltensa monotonisesti hakkaavan rytmin, niin kuin hän olisi vasaroinut tietään sinnikkäästi ja mekaanisesti eteenpäin.

Ensimmäisen pätjän jälkeen mutkitteleva polku vaihtui pitkäksi suoraksi, joka johti vanhalle turvesuolle. Aika ajoin puiden välistä pilkahti lähellä kulkeva soratie, ja hetken kuluttua hän erotti suoalueen pienen parkkipaikan. Se oli nyt autio. Hän törmäsi täällä harvoin kehenkään, mutta juuri tänä iltana, sateen piiskatessa vasten kasvoja, tienoo tuntui tavallistakin autiommalta.

Aina välillä kapeat pitkospuut kaartuivat suolle päin. Hän harkitsi jo hetken oikaisevansa niille ja juoksevansa lyhyemmän lenkin, mutta huomasi puiden olevan liukkaat. Oikaiseminen niitä pitkin tuntui liian riskialttiilta. Riitti että menetti tasapainonsa ja...

”Ai!”

Hän oli astunut huolimattomasti kiven päälle, vaikka oli juossut täällä niin monta kertaa, että tunsu jokaisen juuren ja kumpareen ulkoa. Kipu sykki jalassa, mutta katosi nopeasti vain palatakseen hetkeä myöhemmin täydellä voimalla takaisin.

Helvetin helvetti!

Hän hyppi hetken yhdellä jalalla ja yritti hamuta kädellään tukea, mutta lyyhistyi lopulta polulle makaamaan.

Jalkaan sattui oikein kunnolla. Tuuli ja sade riepottelivat vaatteita hänen yrittäessään kammata itsensä ylös, mutta hän ei pystynyt laskemaan jalalle yhtään painoa.

Hän odotti hetken, että kipu laantuisi. Samalla hän kirosi itseään jätettyään kännykän kotiin. Miten ihmeessä hän pääsi takaisin kartanolle yhdellä jalalla hyppien?

Polun varrella kasvoi tiheää vesakkoa. Hän keksi, että voisi taittaa pari tukevaa oksaa ja tehdä niistä itselleen väliaikaiset kainalosauvat. Ajatus oli hyvä, mutta hetken kuluttua hän

joutui luopumaan siitä, sillä yksikään hänen löytämistään oksista ei ollut tarpeeksi lujaa tekoa.

Kun hän oli hetken hyppinyt ja osittain lähes raahautunut polkua takaisinpäin, hän nosti katseensa ja katsoi suolle. Silloin hän huomasi sen. Sade oli lakannut ja tuuli laantunut. Oli aivan tyyntä.

Omituista.

Kuu purjehti esiin pilven takaa tummalla taivaalla. Se valaisi hitaasti eteenpäin lipuvia usvalauttoja, jotka kietoivat kostean maan syleilyynsä.

Hän oli kuulevinaan ääntä. Oliko se tuuli? Vai eläin? Melkein kuin joku olisi valittanut. Kuin jostain olisi kuulunut heikkoa huutoa.

Yhtäkkiä hän näki valon välkähtävän kauempana polulla. Taskulamppu. Siellä oli joku!

”Hei!” hän huusi.

Ei vastausta.

”Tarvitsen apua”, hän huusi pimeyteen. ”Olen satuttanut itseni...”

Valo tuli lähemmäksi. Ja lähemmäksi. Lopulta se sokaisi hänet niin, että hänen oli nostettava käsi silmien suojaksi.

”Hei, mitä...”

Lampun valokiila kääntyi toiseen suuntaan ja näkökenttä kirkastui.

Mitä tämä oikein on? hän ehti ajatella.

Samassa kaikki musteni.